

bírnök



A MEZŐBERÉNY I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XVI. évfolyam, 2. szám · 2012. karácsony

Karácsonyfafüggő

Figyelem a reklámokat. Nem tehetek mást, hiszen minden tévécsatornán ömlik rám. Ügyesek a marketingspektrumban mindig újabb és újabb ötlettel rukkolnak elő. Mostanában többek között a tárgyak megszemélyesítése zajlik. Pocak kesztyűbábként jelenik meg előttünk, és szemrehányóan beszél falánk gazdájához. A fogzománcot károsító ételek apró lényként ugrálják körbe az asztalt, sőt követik az embereket, jelezve: mindennek van következménye. A fényképezőgép egyenesen bemutatkozik: „Nikon vagyok”.

Egy tréfás képeslap is ehhez hasonló megfontolásból született. Színes díszek ülnek egymás mellett, arcuk és mosolyuk megrajzolva, felettük szöveg-buborékok. Az egyik ezt mondja: „Évek óta karácsonyfafüggő vagyok”. Egy csoportterápiás beszélgetés pillanatképe ez. A piros dísz bemutatkozása a többieknek. Nem szokványos üdvözlőlap, hiányzik róla minden idill. Először csak ötletesnek, viccesnek tartottam. Milyen szép is a magyar nyelv! Mennyi szójátékot lehet létrehozni és mennyi derűt sugároz egy ilyen egyszerű mondat is! Aztán gyorsan továbbgondoltam a jelenetet. Valaki ezt mondja: „Karácsonyfafüggő vagyok”. Itt szép, csillogó üveggömb, óhatatlan viszont, hogy ne személyként lássuk. Olyan valakinek, aki képtelen a karácsonyfa nélkül élni. És szinte hallottam a többi mondatot is: „Az egész életem alá van rendelve – ő felettem, én pedig alatta. Ha ő nem lenne, az én létezésem is értelmetlenné válna. Az tesz valamit, hogy hozzá tartozhatok.” Ezt szenvedélynek vagy függőségnek is nevezik. Van játékfüggő tizenéves, akit ki sem lehet robbantani a szobájából. Már egy virtuális világ foglya – függ az élménytől, ami hatalmába kerítette. Sajnos sokfajta függőséget ismerünk, nemcsak a dohányzás vagy az alkoholo-

lizmus népbetegségét vagy a kábítószerezés rettenetét, de a munkamániát is. Az a kedves kerekesség a képeslapon pedig karácsonyfafüggő. Mint sokan, akik az ünnepben csak ennyit, csak a külsőséget látják. Mennyire igaz az ünneplésünkre: girlandfüggő, mécesfüggő, ajándékfüggő... Mi lenne, ha mindez nem lenne? Oda lenne a karácsony? Mivel tudnánk megtölteni? Képesek lennénk az örömré, a háladársra mindezek ellenére is?

Az első karácsony minden szépségét adja, ahogyan az akkoriak tekintetüket Istenre, az Ő ígéreteire szegezték. Mindent az Ő irgalmától és áldásától tettek függővé sorsukban, népük életében is. S mivel a pásztorok szívükkel a próféciákon csüngtek, ezért amikor az angyal örömet hirdetett, indultak is. A bölcsék tudásuk és reményeik miatt az égre szegezték tekintetüket, mégsem lettek ezoterikus tanácsadók vagy csillagimádók. Szívüket és kincseiket a Világ Királyához tették le. Mária, ölében a kiseddel, nem lett a gyermek rabja, szíve azon csüngött, ami valódi boldogságot adhatott neki: szívében forgatta mindazt, amit az angyal, a pásztorok mondtak a megszületett Jézusról, a Szabadítóról.

Ha tekintetem valakin csüng, akkor kikapcsolom a világot, és a figyelmemet neki szentelem. Ha a szívem valakin csüng, akkor teljesen betölti a valómat az ő szeretete. Ha Jézusra gondolok, akkor kikapcsolom a világot, és a figyelmemet neki szentelem. Ha a szívem valakin csüng, akkor teljesen betölti a valómat az ő szeretete. Ha Jézusra gondolok, akkor kikapcsolom a világot, és a figyelmemet neki szentelem.



lok, akibe a bizalmamat vetem, akkor számomra az nem egy gyenge fonálon való hintázás. Inkább olyan, mint amit mi szoktunk játszani a gyermekeinkkel: ők belénk csimpaszkodnak, és hagyják, hogy mi vonszoljuk magunkat, ők pedig utazhatnak... Nem vagyok karácsonyfafüggő. Jézus szavain és szeretetén csüngök, a szívem belé kapaszkodik. Hozzá csatlakozom a hittemmel, ő fent, én lent. Nem is függőség ez, hanem valami nagy ölelés, amiről az egyik szép énekünk is szól: „*Átölelt Isten nagy kegyelme, méltatlanul, érdemtelen.*” [EE 327]

E mostani, ünnepi lapszámunk is a valódi karácsonyról szól. Arról a különleges függésről, amit szeretetkapcsolatnak nevezünk, hitnek a Megváltónkban. Mert az embernek erre a láthatatlan fonálra szüksége van. „*E kettő ugyanis együvé tartozik: hit és Isten. Már most – újból mondom – amin szíved csüng és amiben bizakodik, az valóssággal a te Istened.*” Luther Márton a Nagy Kátéban az első parancsolat magyarázatánál írja ezt. Kin és min csüng a tekintetünk? Kin és min csüng a szívünk? Mibe kapaszkodunk, ha bajba kerülünk, ha a szereteteink egészsége, munkája, kapcsolatai veszélyeztetve vannak? Mihez ragaszkodunk mindenáron? Semmiféle szenvedély és függés nem lehet megoldás. A karácsonyfafüggés sem segít, pár nap idillje sem hozhat változást. De az sem, ha csak a személytelen szeretetmitoszt hisszük. Életünk biztonságát a Megtartó, Jézus Krisztus adja. Az Ő nálunk való megszületése, szívünkbe való költözése lehet életünk igaz és egyetlen megoldása. A vele és a benne való élet szeretetkapcsolata tölthet csak el bennünket tiszta fényvel, szépséggel, és adhat minden körülmények között ünnepet számunkra.

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

Boldog karácsonyt!

Többféle módon szoktuk jókívánásainkat kifejezni az ünnepi időszakban: „kellemes”, „békés”, „boldog”, esetleg „áldott” ünnepről beszélünk és írunk. De van-e bármilyen hatása életünkre ezeknek a jókívánásoknak? Lesz-e áldott, békés vagy legalább kellemes az ünnepünk az emberi jókívánásoknak köszönhetően?

Ha Bibliánkban fellapozzuk az első karácsony történetét, egyet biztosan leszögezhetünk: az a karácsony a főbb szereplők számára nem volt kellemes, sőt általában az átlagosnál nehezebb helyzetekkel kellett akkor szembesülniük.

Józsefnek várandós feleségével kellett mintegy 150 kilométeres gyalogos utazást vállalnia. Amikor megérkeztek, kiderült, hogy akkorra „a szálláson nem volt számukra hely”, ezért a nem-sokára megszülető gyermek egy istállóba érkezett.

Jobb körülmények között utazhattak, de nagyságrendekkel nagyobb távot tettek meg a napkeleti bölcsek, vállalva a fáradságot. A pásztorokról olvassuk, hogy – foglalkozásuknak megfelelően – a szabad ég alatt töltötték az éjszakát is. Ezeket a körülményeket megszokhatták, de a kor színvonalán sem nevezték kellemesnek. Az egyetlen fontos szereplő, aki minden biztonnal az átlagnál jobban élt: Heródes király lehetett.

Meglepődve láthatjuk ugyanakkor, hogy a nehéz körülmények ellenére – egy kivétellel – minden szereplő vala-

mi különleges örömet és boldogságot élt át azokban a napokban.

A szülők egy pillanatra megkönnyebbülhettek egészséges kisgyermeket tartva kezükben. A napkeleti bölcseknek „igen nagy volt az öröme”, amikor a csillag megállt az istálló felett, és meglátták a kisgyermeket, akit kerestek. A pásztorokat valami különös boldogság arra indította, hogy „dicsőítsék és magasztalják Istent”. Hasonló érzéseket élt át Simeon és Anna is, akik régóta vártak erre a különleges pillanatra. Egy kivétel mégis akadt: Heródes király.

Akik viszont személyesen találkozhattak a főszereplővel, a betlehemi gyermekkel, azok életre szóló, különleges pillanatot éltek át. És ebben rejlik számunkra is karácsony üzenete.

Hiszen bizonyos, hogy sokaknak ma sem a felhőtlen öröm és vigadozás ünnepe a karácsony. Lehet, hogy idén is kevesebb kerül a karácsonyfa alá? Lehet, hogy karácsonyfára sem telik? Lehet, hogy nincs kivel megosztani az ünnepet? Lehet, hogy az előkészületek erőfeszítései vagy az év végi hajtás miatt pont az ünnepre merülünk ki teljesen? Lehet, hogy mire az ünnepre kerül a sor, megcsömörlünk az ünnepre „készítő” akcióktól, villódzó fényektől, csöpögős zenéktől és nehéz ételektől? Számos oka lehet annak, ha az ideai karácsonyunk se lesz áldott, békés, boldog, de még kellemes sem.

Pedig Isten most is és számunkra is boldog karácsonyt szeretne, ahogyan

az első karácsony minden nehéz körülmény ellenére lehetett boldog azoknak, akik átélték. Hiszen éppen Isten az, aki a legnagyobb kényelmetlenséget vállalta azzal, hogy teljesen kiszolgáltatott csecsemőként belépett ebbe a világba. Látható formát öltött, tehát megérinthető, kézbe vehető volt, és mindazok számára, akik látták, leborultak előtte vagy kézbe vehették, békességet, örömet, boldogságot adott.

De nem csak nekünk, mert Isten folytatta, amit azon az első karácsonyon elkezdett, és felvállalta az emberlét minden kínját és nehézségét, sőt a halál gyötrelmét is. A rideg istállóban található jászol deszkáiból hamarosan keresztfát ácsolt számára az emberiség. De ő ezt is vállalta, hiszen ezért született a földre. És azért, hogy feltámadva legyőzze a bűnt és a halált is, mint az emberi boldogtalanság legfőbb okát. Ezért mindazok számára, akik személyesen találkoznak vele, ma is tud boldogságot, békességet és örömet adni, minden nehézség között, bűn terhe alatt roskadozva vagy a halál árnyékának völgyében járva is.

Isten ma is ilyen karácsonyt szeretne! Talán szegényesnek tűnőt, amely azonban mégis elhozza számunkra a legnagyobb ajándékot: az alkalmat, melyen mi is megtalálhatjuk a Megváltót, és leborulhatunk előtte.

Ő az egyetlen, aki nemcsak kívánja, de valóban lehetővé is tette számunkra a boldog karácsonyt!

GYÓRI GÁBOR DÁVID

GYÓRINÉ PATAKI JUDIT KÖNYVAJÁNLOJA



David Seamands: Gyógyító sebeink

(Harmat Kiadó, Budapest, 2008)



Életünk során sokszor érhetnek minket olyan mély érzelmi sérülések, melyek a hosszú évek alatt mélyen belénk ivódnak és óhatatlanul is beépülnek személyiségünkbe, így egész életünkre hatással vannak. Ezek a gondolatainkban és érzelmeinkben meggyökerezett emlékek gyakran már rég a múlthoz tartoznak, mégis befolyásolják és meghatározzák jelenünket, életfelfogásunkat, magunkról, másokról és Istenről alkotott képünket, talán meg is bénítják életünket... De nem szabad elfelejtenünk, hogy valamennyien felelősséggel tartozunk azért, akik vagyunk és amivé válnunk. A szerző arra próbál rámutatni, hogy életünk gyógyulásához szükség van úgynevezett belső „átprogramozásra”, a kegyelemben való növekedésre, azonban míg hordozzuk múltbeli terheinket, addig nem tudjuk igazán átérezni Isten kegyelmét, és Őbenne növekedni. Isten gondoskodását csak úgy érezhetjük, ha megharcoljuk régi sebeinket, és megszabadulunk tőlük, feltekintve a golgotai keresztre, ahol minden bűn, kudarc és sérelem gyógyulást nyerhet. Ehhez azonban el kell felejtenünk a gyors javulás illúzióját. Ahogyan bénító terheink nem egy pillanat alatt alakultak ki, úgy a gyógyuláshoz sem a kétségbeesett kapkodás vezet. Isten nem csak életünk pozitív oldalával szeretne törődni, Ő arra bátorít minket, hogy az életünk során felhalmozódott terheket is Őelé vigyük és megosszuk Vele, hogy így megbékéljünk és kegyelmet nyerjünk. Isten kegyelmét sem kiérdemelni, sem viszonzni nem tudjuk, azonban aki képes szívébe befogadni Isten végtelen szeretetét, Fiának áldozatát, annak sebei maguktól begyógyulnak.

ÜNNEPI ISTENTISZTELEK

December 23-án, 10 órakor
Gyermekek karácsonya a templomban

Óvodások: **Erdei történet**
1-2. osztályosok: **Betlehemi fogadás**
3-4. osztályosok: **A vigasztalás pásztorjátéka**
5-6. osztályosok: **Karácsony királya**

Szeretettel hívjuk és várjuk a gyermekekkel való közös ünneplésünkre!

December 24-én, 17 órakor
Szentesti istentisztelet

December 24-én, éjfélkor
„Betlehemi éjszaka” címmel könnyűzenei áhítat

December 25-én, 10 órakor
Karácsony ünnepi istentisztelet úrvacsorával

December 26-án, 10 órakor
**Karácsony ünnepi istentisztelet
a Mezőberényi Ifjúsági Fúvószenekear ünnepi műsorával**

*Szeretettel várunk mindenkit gyülekezeti közösségünkbe!
Ünnepeljünk együtt az Úr Jézus Krisztus születésnapján!*

December 31-én, 17 órakor
Óévi istentisztelet a tanácsteremben

Január 1-jén, 10 órakor
Újévi istentisztelet a templomban

Január 6-án, 10 órakor
Vízkereszt ünnepi istentisztelet a tanácsteremben

Zárjuk és kezdjük az esztendő-t Isten igéjére figyelve!

Karácsonyi emlék

V irágzásnak indult a karácsonyi kaktusz. Telis tele van kisebb-nagyobb bimbókkal. Oly szívmengető, ahogy az ember rájuk néz. A fiam a minap pár szem diót tett mellé, majd alma, narancs is odakerült. Így lassan kezd adventi hangulatot árasztani. Ahogy oda-oda pillantok, gyermekkori emlékek jönnek elő bennem, az elmúlt karácsonyok.

Nem panaszkodhatok, igazán szép ünnepek voltak. Nem voltunk gazdagok, de annyi ruhánk, ennivalónk volt, amennyire a családnak szüksége volt, és jobban meg is becsültük, segítettük egymást, jobban összetartottunk, mint ahogy a mai világunkban ezt tesszük vagy halljuk.

Nagymamámék hárman voltak testvérek, a három Piltz lány: Mariska, Ica (a bátyámmal mi Titinek hívtuk) és Irénke. A testvéri összetartozás és összetartás halálukig megvolt közöttük, bárhova, bármilyen helyzetbe vetette őket a sors. Gyermekük is együtt, testvérként nevelkedtek, és amikor az iskola, majd később a munkájuk miatt Pestre, Miskolcra, Perkupára kerültek, karácsonyra, húsvétra mindig hazajöttek, együtt volt a nagy család.

Egy utcában laktunk. Mama Irénkével mellettünk, Titiék néhány házzal arrébb. Így könnyű volt összejönni.

A szentestét mindig Nagymamáméknál töltöttük, együtt készülődve az ünnepre. Visszagonolvára arra emlékszem: Mama főzött, Titi sütötte a rétest, Irénkénél állították fel a karácsonyfát. A fára saját készítésű díszek, sütemények, otthoni főzésű szaloncukor került. Anyukám, a testvére (Ócsi) és Ági, Ica, Marci hol itt, hol ott segítettek, Misi meg minket foglalt le a bátyámmal, játszott velünk.

Mi, gyerekek már akkor is ünnepet éreztünk, amikor az unokanővéreink, unokabátyáink hazajöttek. A családban, az 50-es években sokáig mi ketten voltunk az első kicsi gyerekek, s vagy 8–10 évig élvezhettük ezt a kiváltságunkat. De ünnep volt számunkra az is, mikor 13–14-en körbeültük a nagyasztalt, vidám, ma már úgy is mondhatnám „söderparti” vacsorához Mamánál, majd csendes, meghitt gyertya-

gyújtás követte Irénkénél. Körbeálltuk a szépen feldíszített fát, karácsonyi énekeket énekeltünk, elmondták, mit és miért ünnepelünk, közben néztük a gyertya libegő fényét és a szikrázó csillagszórót. Emlékeket idéztek fel az ő régmúlt karácsonyaikból, megemlékeztünk azokról, akik már nem lehetnek velünk, aztán mindenki átadta a kis ajándékát, amit saját maga készített: hímzett, kötött, horgolt, varrt, faragott, írt, rajzolt...

Nekünk, gyerekeknek közösen készítettek ajándékot. Az egyik a babát varrta, a másik a ruháját, a harmadik a takaróját, a negyedik a kis kocsit készítette vagy a taligát... és így tovább... de

*Adjon Isten bő csizmát,
kis kalapot, nagy bundát.
Bort, búzát, barackot,
Konya füllő malacot.
Üszőt és bikabornyút,
Kis csikót, keselylábút,
rucát, libát és pulykát,
a csirkékből több fajtát.
Káposztát, répát és retket,
melyet sok ember szeret.
Lencsét, borsót és babot,
ezek mellé víg napot,
hogy ezeknek végső napján
minden embernek ajkán,
köszönet hangozzék füleinkbe,
a menny, föld Istenének. Ámen!*

(Az 1950-es években
Roósz Ádámné Piltz Mariska
családjában fennmaradt
újjevi köszöntő.
Közkinccsé tette: Kohutné
Drenyovszki Magdolna.)

ami a legfontosabb volt nekünk, gyerekeknek: leültek velünk játszani! Még látom a mosolygó arcokat, a csillogó, örömteli szemeket, s szinte érzem azt a melegséget, amit akkor, ott átélhettem. Még ma is fülemben csengenek Nagymamám gyönyörű meséi. Rengeteget tudott, de maga is kitalált történeteket. Olyan színesen tudta elmondani, hogy még a felnőttek is szájátva, átélve hallgatták. Árnyjátékot játszottunk, ki tud-

ja kitalálni, mi az, amit a másik kezével mutat, s a falra vetítődik... Ilyenkor nekünk, gyerekeknek sem kellett időben ágyba bújni, amíg bírtuk, fennmaradhattunk. Egy idő után Anyukám öccse behozta a harmonikáját, s egyik nótát húzta a másik után. Mindenki szeretett énekelni, s „kívánságműsor” volt, míg a felnőttek is bele nem fáradtak.

Ahogy visszaemlékszem, nem az ajándék volt számunkra a legfontosabb, hanem az az együttlét, az összetartozás érzése, amit megszépített a várakozás, a készülődés öröme; a sürgésforgás, az ételek, a sütemények illata, a közös gyertyagyújtás, a gyertya fénye, a fenyő illata, a halk és közös éneklés, a csend, a játék, majd a vidámság... és még sorolhatnám, hiszen Ádám nap is volt (Anyukám öccse Ádám). Marci születésnapja december 24. – mindig mondta, hogy őt a Jézuska a bal karjára ültetve hozta, a jobb karján meg a karácsonyfát. No meg Misi születésnapja is decemberben volt.

Csodálatos esték voltak. Éreztük, hogy ott van a levegőben a karácsonyi harmónia, s átölel bennünket a szeretet.

Nyolcéves voltam, amikor elköltöztünk a Szénáskert utcából a Tarcsai útra, de még onnan is, míg Nagymamám és testvére, Irénke élt, szentestére minden évben „hazamentünk” Mamáékhoz. A nagy hóban, a „gödrökön” keresztül, bele-bele fekvődve. Felállás után a nyomunk olyan volt, mint a kereszt. Akkor még nem nagyon értettük, mi a kereszt jelentősége, csak később, de tanítottak bennünket imádkozni, hallottunk bibliai történeteket, sőt, bármikor kézbe vehettük, beleolvashattunk a Bibliába.

Sajnos nagyon megfogyatkozott a család, sokfelé sodort bennünket az élet. Ritkán találkozunk, de a fiam még láthatta, átérezhette az együttünneplés örömét.

Mára már sok minden megváltozott, de a bennünket összekötő szeretet nem.

KOHUTNÉ
DRENYOVSZKI MAGDOLNA



2013. február 2-án (szombaton) 19 órától a Berény Szállóban

EVANGÉLIKUS BÁLT RENDEZÜNK

Fővédnök: Radosné Lengyel Anna, a Déli Evangélikus Egyházkerület felügyelője



Mi az úrvacsora?

Minden hónapot azzal kezdhetünk, hogy úrvacsorai közösségben találkozhatunk egymással. Az úrvacsora számunkra az, amit megtanultunk a konfirmációnk során: Jézus Krisztus valóságos teste és vére kenyérben és borban, s elsősorban a bűnbánat, bűnbocsánat szentségeként tekintünk rá, ezért is készülünk önvizsgálattal a szentség vételére.

Mégis, ha „csupán” a bűnök bocsánatát látjuk az úrvacsorában, csak kis szeletét éljük és látjuk meg annak, hogy miért is rendeltetett számunkra, miért is kell ezt cselekedni az Úr Jézus emlékezetére.

Éppen ezért először a bűnvallásról, gyónásról és feloldozásról lesz szó ebben az írásban, végül a szentség sokféle ajándékáról.

Bűnvallás, bűnbocsánat az Ószövetségben

A bűneset óta szembesül azzal az ember, hogy képtelen engedelmessé válni Istennek. A lelkiismerettel rendelkezők, Isten parancsolatait ismerők észreveszik: nem lehet a bűnök, mulasztások vég nélkül felhalmozni. Megterheli a lelket, nehézzé teszi a szívet, sőt, ártalmas az egymás közötti kapcsolatokra tekintve is. Ráadásul Isten sem nézi jó szemmel, ha csökönnyösen ellene szegülnek jóakaratainak. A nagy engesztelési ünnep (3Móz 16) arról beszél, hogy évente az egész nép kollektív bűnbánatot tartott, és aztán megtisztultan kezdhettek egy újabb évet. A különféle áldozati szertartások között is találhatunk vétékáldozatot és engesztelő áldozatot, amelyben a tudatlanságból elkövetett bűnért vagy a felebarát ellen vétetekért történt a kultikus szertartás. Az Ószövetség lapjain arról olvashatunk, hogy az ÚR a szándékos ellenszegülést és bűnököt megtorolja, de kegyelmes Isten, türelme hosszú, szeretete nagy (Zsolt 103,8; 145,8 stb.), aki megbocsátja a hűségét, s a tenger mélyére dobja bűneinket, és nem emlékezik meg róluk többé, abban telik kedve, hogy kegyelmet ad (Mik 7,18–19). Bár a bűnnek lehet következménye (Dávid gyermeke meghalt), de feloldozást nyert a másét elkívánó és gyilkos király is (2Sám 12). Ninive esetében az Úr Jónást, a prófétát küldte el, hogy tartson bűnbánatot az égbekiáltó bűnökben élő város, minden vétkéért. Negyven napot kaptak, hogy zsákruhába öltözöttek, fejükre

hamut szórva megtérjenek Urukhoz (Jónás könyve). Bár az Ószövetségben hangsúlyosnak érezzük a különféle szertartásokat, áldozatbemutatást, külsőségeket, azért megjelenik az igaz istentisztelettel kapcsolatosan Ézsaiás próféta könyvében, hogy az Úr tiszta szívet és bűnbánatot vár el övétől (Ézs 1,14–16), illetve az 51. zsoltár 18–19 verseiben.

Egyértelmű, hogy a bűnököt egyedül Isten bocsáthatja meg, mert Ő a szívek vizsgálója és a lelkek megítélője (Jer 17,10). Ő tudja, valódi-e a bűnvallás és igazi-e a javulásra irányuló szándék.

Bűnvallás az Újszövetségben

Az Újszövetségben Keresztelő János profetikai alak, aki Isten közelgő ítéletére utalva prédikált a hozzá érkezőknek, akik megvallották bűneiket és megkeresztelkedtek, nyilvánosan így mutatva meg a megtisztulási szándékot (Mk 1,5). Itt hallhatunk nyilvános, mások előtti bűnvallásról.

Az Úr Jézus Isten valódi, bűnököt megbocsátó szeretetének testté létele közöttünk. A társadalom periferiájára szorult, kivetett, lenézett bűnösök mellé telepedett le, őket szólította meg, pl. a vámszedőket, a parázna asszonyt, s a vak embert, akinek a betegsége mögött ugyancsak bünt sejtettek a kortársak. Amikor Ő kijelentette: meg vannak bocsátva bűneid, felhördült az írástudók tömege: „*Ki bocsáthat meg bűnököt az egy Istenen kívül?*” [Mk 2,6].

A történetek olvasása közben talán bennünk is felmerült az a lényeges kérdés, hogy vajon megvallották-e bűneiket ezek a Jézus lábai elé eső vétkesek? Hiszen az Úr Jézus már feloldozó szavakat mondott...

Számunkra nem kétséges, hogy Krisztusban Isten van közöttünk, mert egyedül Isten tud így tekinteni a bűnre, Ő tudja, akarunk-e attól szabadulni, és csak Ő tud áldozatot vállalni a bűnösért és elveszettért.

A bűnbánat Luthernél

Az egyház babiloni fogságáról szóló iratában részben az akkori római katolikus egyház felosztása szerint tekintett a bűnbánatra, a tőle megszokott polemikus, érzelmekkel telített stílusban beszélt a gyónásról, bűnvallásról.

A szív töredelme (*contritio*) a bűnvallást megelőző stádium. A vétékét el-

követő bánattal tekint bűnös magatartására, s elítéli azt, de már benne van az eltökéltség is: ezentúl törekedek az Isten előtti tiszta életre! Luther szerint baj, ha ezt emberi cselekvésként látjuk, ennek hátterében a bűnbocsánat ígéretébe vetett hit kell álljon, ami a szív töredelmét kimunkálja. Nem mindegy, hogy a töredelem és gyötrődés hová vezet (lásd Péter és Júdás bánatát, és bűnvallásának útját).

Gyónás, azaz a száz vallástétele (confessio). Luther egyértelműen állást foglal amellett, hogy ez nélkülözhetetlen: „a bűnök meggyónása szükséges és Istentől meg van parancsolva”.

Cselekedeti elégtétel, vezeklés (satisfactio). Veszélyes, mert ha a feloldozást követi, akkor akár a bűnbocsánat valódiságát is kétségbe vonja a bűnbánatot tartó. Hiszen a bűnhődés, illetve a büntetés kérdéssé teheti a bűnbocsánat megtörténtét. Ezért fontosabb a hit, a gyümölcstermő élet hangsúlyozása és a parancs komolyan vétele: menj el, és többé ne vétkezz!

Az ágostai hitvallás egységbe foglalója, Melancthon kiforrottabb, letisztultabb teológiát képviselt, mentesebbet a polémiától. A bűnbánat komolyan vétele Krisztus megismerését és Isten igaz tiszteletét segíti elő, melyel számtalanszor lehet élni. A bűnbánat egyszerre töredelem, amikor a lelkiismeret megrendül, mert Isten ígéje ránk olvassa bűneinket, ugyanakkor tartalmazza az ígéretekbe vetett hitet is: Krisztusért ingyen megbocsátattak bűneim, békességem lehet Istennel (Róm 5,1).

A gyónás a bűnbánat külső megvalósulása vagy következménye. Tudunk gyülekezeti gyónásról – leginkább ezt gyakoroljuk az úrvacsorai liturgiában, de létezik az evangélikus egyházban is magánygyónás, melyet Luther titkos gyónásnak nevezett. „A titkos gyónás, amely most szokásban van, bárha az Írásból nem is igazolható, mégis csodálatosképpen nagyon tetszik nekem, és hasznos is, szükséges is, és nem szeretném, ha megszűnének; ellenkezőleg örülök, hogy megvan a Krisztus egyházában, mert a gyötrődő léleknek egyedüli orvossága. Hiszen mikor testvérünk előtt megnyílik a lélek, és mindazt a rosszat, ami benne rejtőzik, híven feltárja, testvérünk ajkáról felénk hangzik a vigasztalásnak ígéje úgy, mintha Istentől jönne.”



A gyónás bűnvallásból és feloldozásból áll. Nem kell minden bűnt felsorolni, hiszen nem ismerhetjük saját szívünk mélységét sem (Zsolt 19,13 – Kicsoda ismerheti a bűnöket?) Mégis tudnunk kell, hogy nem állhatunk meg tisztán Urunk előtt, és mindenben bűnösnek kell vallani magunkat... azokban is, amikre nem emlékszünk, vagy amikről nem tudjuk eldönteni, jó-e vagy rossz.

A bűnvallás után érkezik a feloldozás, mely igehirdetés, azaz evangéliumhirdetés. Itt magunk is tapasztalhatjuk, hogy az ige kegyelmi eszköz.

Ki az, aki feloldozhat? Egyedül Isten bocsáthat meg! „... a bűnbocsánatot úgy fogadjuk a gyóntatótól, mint Istentől magától, tehát semmiképpen ne kételkedjünk, sőt erősen higgyük, hogy bűneinket ez által megbocsátotta a mennyben.” Az egyetemes papság elvét szem előtt tartva igaz az, ha bűnbánatot tartok és gyóntatóm hirdeti nekem bűneim bocsánatát, megbocsátatnak azok, bárki előtt történjek is az (Jak 5,16).

Az úrvacsorai liturgiában a gyónási rész megelőzi az asztalközösséget, a bűnbocsánatot az ígében kapjuk. Láthatjuk, hogy a feloldozásban már Urunk kegyelme hirdettetik. Ezért „csupán” a bűnbánat szentségét látni az úrvacsorában kevés lenne. Bár tudjuk, milyen hatalmas ajándék a bűnök bocsánata, mégis többet rejt magában a szentség.

Az úrvacsorával azért élünk, mert engedelmes keresztyének vagyunk, hiszen parancsunk van rá! Szerzetetési ígékben halljuk Jézus Urunk rendelkezését: „Ezt cselekedjétek...”, illetve János evangéliumában – ahol bár nem szerepel úrvacsorai történet, de utalás történik rá: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van...” (Jn 6,54)

Az úrvacsoráról valljuk, Urunk valószínű teste az, azaz benne Krisztussal találkozunk, és mindazt megkapjuk tőle, amit Krisztus nekünk adni akar, s amire nekünk szükségünk van. És ez nem kizárólagosan a bűnök bocsánata lehet. Gondoljunk az úrvacsoravétel előtti imádságra: a kételkedőnek hitet, a gyengének állhatatosságot, a keményszívűnek megtérést, az elesettnek új erőt, az aggódónak megnyugvást, a szomorkodónak vigasztalást. Dr. Nagy Gyula professzor úr így ír az úrvacsoráról: „... reális egyesülés az értünk halálba ment Krisztussal, ezen keresztül bűnbocsánat, a Szentlélek ajándéka, részesülés Krisztus áldozati halála minden gyümölcsében. Az úrvacsorában újból elnyerjük azokat a javakat, amelyeket a keresztségben [...] ez Isten legmélyebb lehajlása az emberhez! Az úrvacsorai előkészület veleje a bűnbánó hit, de az úrvacsora maga táplálja is ezt a hitet [...] Krisztus Urunk ajándéka a megrettent lelkiismeret vigasztalására. Az úrvacsora agapé, azaz a szerzet vacsorája. Krisztusban egymással is

egyesít, azaz communio sanctorum ez az asztalközösség”.

Az ún. *Limai dokumentum* (1982) igyekszik a szentháromságtanra támaszkodva úgy megfogalmazni a szentségben rejlő titkot, hogy minden keresztyén felekezet számára lényeges elemről szól. Az úrvacsora Isten országának megjelenése közöttünk, amikor nem lesz különbség egyikünk között sem, amikor nem lesznek válaszfalak és ellentétek, csak az fog dominálni, ami összeköt bennünket. A mennyek országa örömeinek előíze ez! Ugyanakkor igaz, hogy eucharistia, azaz hálaadás Isten teremtő, megváltó, megszentelő hatalmáért! Emlékezés az Úr Jézus értünk vállalt szenvedésére és halálára, bűnöktől és kárhozattól megmentő szeretetére. Az úrvacsorában a Szentlélek egyházat alakító munkáját tapasztalhatjuk.

Mindezeket figyelembe véve továbbra is készüljünk kellő önvizsgálattal és bűnbánattal a szentség vételére, hiszen a hozzánk, mélybe hajoló szent Istennel találkozhatunk, de vegyük is örömmel, mert mindent megkaphatunk benne, amit Krisztus Urunk ajándékozni akar számunkra.

– lsk –

Szabolcska Mihály: Adventi ének

*Szállj, szállj magasra, szíveink reménye
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Ragyogj előttünk fénynek oszlopával:
Szent biztatással.*

*Hogy jó az Isten, ráüt a viharra,
Vidám szívárványt sző a borulatra;
Ígéje napfény, az ragyog felettünk,
Mit félne lelkünk?*

*Óh jó az Isten, a mi szikla várunk,
Nem tart soká már bűnben
bujdosásunk.
Az ígéretnak földjére érkezünk,
Jézus az nekünk.*

*Ő lesz a váltság élet-birodalma;
Változz' örömmre, szívünk aggodalma.
Az elhagyottnak lesz már pártfogója,
Oltalmazója!*

*S lesz, lesz hitünknek diadalma, teljes,
Atyánk az Isten, irgalmas, kegyelmes,
A szeretetnek fényes napja jó fel
Idvezítőnkkel!*

*Szállj hát magasra, szíveink reménye,
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Elsírni könnyünk' édes örömlünkben,
Szeretetünkben!*

Ne féljete! (Lk 2,10)

„Jer, örvendjünk keresztyének...”

Luther Márton írásaiból mindennapi áhítatra

Krisztus tehát azoknak született, akik félelemben és rettegésben vannak. Országába is csak ezek tartoznak. Ezeknek kell prédikálnunk is, mint az angyal tette a megijedt pásztorknak: „Íme, hirdetek néktek nagy örömet.” Ez az öröm ugyan mindenké, de csak a megrettent lelkek és szomorodott szívűek alkalmasak rá. Ezek az enyéme, ezeknek akarok örömet hirdetni. Hát nem csodálatos, hogy ez az öröm ott van legközelebb, ahol legnagyobb a belső nyugtalanság? E világ a pénznek, hatalomnak dicsőségnek örül. A megszorodott szív azonban nem vágyik egyéb, csak békességre és vigasztalásra. Tudni, hogy Istene kegyelmes Isten-e? Emellett a világ min-

den öröme eltörpül. A kesergőknek kell hát prédikálnunk az angyal módjára: „Halljátok, ti nyomorultak és sírók, boldog örömhírt hozok.” Nem azért jött Krisztus emberként a földre, s nem azért halt kereszthalált, hogy pokolba taszítson titeket, hanem, hogy nagy örömtök legyen Őbenne. Ha Krisztust helyesen akarod értelmezni és igaz valójában leírni, akkor arra kell figyelned, ahogy az angyal teszi ezt. Szerinte a Krisztus „nagy öröm”. Ezen ige mellől ne tágíts, mert erő van benne!

*Ő nem hagy el, ne féljete,
csak benne bízzék szívetek;
ellenségtek akármilyen sok,
nem léssen semmi kárto!*

Alföldi Géza: Ha nálunk született volna

Népszámlálás volt Betlehemben, –
így szól a Karácsony története, –
s akkor született meg egy istállóban
az Úr egy Fia, – Mária Gyermeke.

Nem volt, ki szállást adjon nekik.
Barmok lehelték rá a meleget.
Nem volt egy pólyája, egyetlen takarója,
Meséli a monda. Mert ott született!

De Cegléden vagy Kecskeméten,
a Hortobágyon ha született volna,
az első Karácsony igaz történetéről
így szólna ma a bibliai monda:



Rozál épp az udvart seperte.
János meg a jószágnak almozott.
A kis Péterke az öreg kandúrral játszott.
A puli, az meg hátul kalandozott.

Akkor ért a ház elé József.
Jó tejszagot lehelt a méla csönd.
Mária, fáradtan, alig vonszolta magát
S a kerítésen át József beköszönt.

Rozál fogadta hangos szóval:
– Mi szél sodorta erre kendteket?
– Törvénybe mennénk. De beteg lett az asszony
s pihenni kéne, mert ránk esteledett.

Kerestünk födélt a korcsmában.
De szállást a bérlője nem adott.
Hej, pedig az asszony az utolsóban van már,
de hiába – nincs pénz, mert szegény vagyok.

Már istálló is elég lenne,
Csak tető legyen már fejünk felett. –
Rozál a seprűjét a falnak támasztotta,
Bodri a kiskaputig settenkedett.

– Takarodsz vissza, beste lelke!
Kerüljenek csak kietek bentébb!
Talán egy ágy, az csak akad majd még a háznál.
Hogy elfáradt, szegény! Eszem a lelkét!

Szélesre tárta a kiskaput.
Mária arca, mint viasz: sápadt.
– Ne ugass már, Bodri! Hát nem látod, hogy vendég?!
Eredj csak, Péterke, s szólj az apádnak!

Jöjjön csak, lelkem, segíték én.
Támaszkodjék rám! Óvatost lépjen!
Úgy-úgy, lelkem! Kend meg csukja be csak a kaput,
de siessen, oszt maga is segítjen!

János is sebtén előkerült.
Kemény keze még a villát fogta.
– Utasok. Nincsen szállásuk. S beteg az asszony.
Behívtam őket. Mért ne tettem volna?

– Az asszonynak vess tiszta ágyat!
Az ember meg a lócán elalhat.
És valami enni is akad tán a háznál.
Péter, egy kis borért, fiam, szaladj csak!

A Bodri is odasündörgött.
Péter a butykossal máris kocog.
S ameddig az asszony megvetette az ágyat,
János kolbászt s egy köcsög tejet hozott.

Máriát már a fájdalom rázta.
A párnák között csöndesen feküdt.
S amíg az asszony terít, megnyugodva látja,
Hogy János a szobába éppen befűt.

A kemencében lángolt a tűz.
Rozál az ágynál csendesen állt ott
És lelkükre a tiszta ágy friss párna-szaga,
Mint békesség, csendesen leszállott.

Kint az égen holdfény ragyogott.
Házra, tájra ezüstszín-port hintett.
S még nem volt éjfél, mikor a meleg szobában,
ím, megszületett a régen várt Kisdéd.



A szomszédságból akadt bölcső.
Nagy Andráséktól csipkés kis paplan.
S négy-öt asszony zsibongott a szomszéd szobában,
a kis teknő körül szép kör-alakban.

– Jaj, de szép, s fiú! Nézd csak, apjuk! –
Ujjongott Rozál, míg óva mosta.

És így született meg az Isten Gyermeke.
Már hogyha nálunk születhetett volna!

1948. december 24.

AJÁNLO

A www.afiu.hu honlapon egy 4 perces kisfilmet láthatunk arról, hogyan született volna az Úr Jézus 2012-ben.

ANYAKÖNYVI HÍREK

Megkereszteltük: Rau Erika, Vámagy Vivien, Róbert Hanna, Kovács Lóránt, Szabó Martin, Darvas Dorka, Darvas Csenge, Martincsek Máté László; Felölttek: Kovács Lajos, Kovácsné Nagy Krisztina, Chrappán Zsolt

Konfirmációi vizsgát tett: Hoffmann Szilvia, Kőszegi Péterné Gschwindt Anikó Erika, Falatyné Berkesi Márta, Berkesi Gábor, Kovács Márta, Behánné Csipes Beáta, Kovácsné Nagy Krisztina, Kovács Lajos

Megáldottuk házasságukat: Rau Andor és Mercz Erika, Károlyi Zoltán és Várhegyi Éva, Márki István és Liszikai Beáta, Chrappán Zsolt és Balázs Tímea

Reménységgel eltemettük: Schön Julianna (79), Schmidt Erzsébet (85), Frey Mártonné (Szlabicsák Judit 65), Szabóné Gubicza Margit (61), Sziklai Józsefné (Szigeti Ilona Magdolna 85), Bacsó Józsefné (Eiler Julianna Katalin 83), Vozár István (74), Palotás Ádám (83), Ollé Kálmán (78), Szabó Dezső (77), Frey Mihály (29), özv. Udvardy Endréné (Hathy Margit 80), Schupkégel Péter (76), Várhalmi Mártonné (Maléth Julianna 90), Nagy Mátyás Dénes (86), Ványai Ádámné (Bacsó Ilona 83), Berg Ádám (90), Erdős Józsefné (Wagner Erzsébet 80)

LELKI SEGÍTSÉG

Örülök, hogy egyre többen tisztelnek meg bizalmukkal! Kérem, keressenek meg, ha úgy érzik, fontos lenne beszélgetniük valakivel mélyebb természetű kérdésekről vagy nehéz életségükben, gyászban, de válságban vagy kritikus családi és nevelési helyzetben is.

A lelkipozítói alkalmak lehetnek telefonosak, illetve személyes találkozások. Ezek során Isten ígéje ad számunkra útmutatást, szeretete segít továbblépni. Természetesen bárkivel imádkozok, és otthonába is elviszem az úrvacsorát, ha kéri.

Lázárné Skorka Katalin:
06 66 352-040
vagy 06 20 824-3805



**Áldott ünneplést kíván
az I. Kerületi Evangélikus
Egyházközség Presbitériuma**



RENDSZERES GYÜLEKEZETI ALKALMAINK

- Vasárnap, 10 órakor gyülekezeti istentisztelet (minden hónap első vasárnap úrvacsoraosztással, minden negyedik vasárnap családi istentisztelet). Az istentisztelet idején óvodásoknak és kisiskolásoknak gyermek-bibliakör.
- Kedden, 10–11 óráig baba–mama klub, 14 órakor asszonykör. (A hónap utolsó keddjén 18 órakor találkozik a diakóniai csoport.)
- Péntek, 16.00–17.30-ig Evangélikus Rézfúvóskör, 18 órakor Bibliaiskola.
- Szombaton, 16 órakor konfirmandusóra, 17.30-kor ifjúsági alkalom.

HIVATALI ÓRÁK:
kedden és pénteken 8.30–12 óráig.

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” [Zsid 13,14]

PARTNEREINK

NAGY ÉS TÁRSAI
TERVEZŐ KIVITELŐ ÉS BÉKÉSCSABA



Mester
háza
BÉKÉSCSABA



Euro-Mobil Track Kft., Frey Péter,
Kis Sándor, Liszikai Sándor,
Oroszlán Gyógyszertár, Püski Tibor,
Róth Mihály, Sík Imre, Schön-Schnell Kft.,
Schäffer és Wagner Temetkezési Kft.,
Winter András



 **hírnök**

Kiadja: a Mezőberényi I. Kerületi Evangélikus Egyházközség (5650 Mezőberény, Kossuth tér 6.)
Felelős kiadó: Lázárné Skorka Katalin lelkész · Tördelőszerkesztő: Szatmári László
A nyomtatás a Berény Nyomdaüzemben készült. Cégtulajdonos: Hegyi Márton